

Čteme si spolu!

Příběh č. 4 – Kde zůstal medvídek Bobík?

Ema a její plyšový medvídek Bobík se dívají z okna, jak venku chumelí.

„Koukni, to je krása! Ten sníh je přesně tak bílý jako ty,“ povídá Ema.

Večer je všechno bílé. Ulice, zahrady, střechy.

Ema spí.

Ale medvídek Bobík nemůže usnout.

„Říká si: „I když jsem plyšový, jsem přece pravý lední medvěd.

A lední medvědi žijí na sněhu. Musím ven!“

Úplně potichoučku vylezl z postýlky. Ale jak má otevřít dveře?

A hele, pomůže mu žirafa.

Medvídek Bobík otevře dveře, proplíží se obývánkem, kuchyní a hop, už je venku dvířky pro kočku.

Medvídek Bobík se prodírá sněhem. Jenom měsíc ho pozoruje.

Medvídek Bobík skočí, uklouzne a spadne.

Brrr! Ten sníh je ale mokrá a studený!

Už už se chce medvídek Bobík vrátit. Tu si všimne, že zanechal ve sněhu stopy. To je legrační!

„Takto určitě najdu úplně snadno cestu zpátky domů,“ říká si.

Náhle stojí před medvídkem Bobíkem zajíc. Medvídek se lekne a schová.

„Ha ha ha,“ směje se zajíc. „To je poprvé, co jsem vylekal medvěda!“

A právě opět začíná sněžit. Ve svitu měsíce tančí medvídek Bobík společně se sněhovými vločkami. Ale teď je unavený. Chce se vrátit, ale sníh schoval jeho stopy. Neví, kudy má jít. Všechno vypadá stejně.

Medvídek Bobík si sedne pod jedli a začne plakat. Má strach.

„Emo! Emo! Emo!“

Ale Ema ho neslyší.

Medvídek Bobík je celý zoufalý. Jeho kožíšek je už úplně promočený.

Najednou za sebou zaslechne nějaký šramot.

Medvídek Bobík se ohlédne. Z větve na větev skáče veverka. Doskáče na zem vedle něho.

„Co tady děláš v takovém počasí?“ ptá se.

„Já jsem zabloudil,“ špitne medvídek Bobík. Chvěje se zimou.

„Nevím, kudy se dostanu domů.“

„Pojď, sedni si mi na záda!“

Vyskočili spolu na vrcholek té nejvyšší jedle.

V dálce svítilo světýlko.

„To znám,“ zvolal medvídek Bobík vzrušeně. „To je kostelní věž. Bydlím hned vedle ní.“

„Dobře,“ veverka na to. „Zavolám ti letecké taxi. Taxi! Taxi!“

Ozval se hlas: „Co se děje? V tuhle dobu!“

Mezi větvemi se objevila zívající sova.

„Kdopak je to?“ ptá se mrzutě.

Veverka vysvětlila sově vše potřebné. A vydali se na cestu! Sova naložila medvídku Bobíka, mávla křídly a vzlétla.

Medvídek Bobík letěl nad vrcholky stromů. Už neměl strach. Soví křídla se otvírala a zavírala jako stránky v knížce pod Eminými prsty.

A už jsou u kostelní věže a tohle je ten dům!

„Děkuji, děkuji!“ opakuje šťastně medvídek Bobík.

„Není zač,“ odpovídá sova a odlétá.

Medvídek Bobík se podívá oknem. Ema tvrdě spí.

A teď rychle dovnitř dvířky pro kočku, kuchyní, obývacím. V domě je krásně teplo.

A tady už je pokojíček a postýlka.

Medvídek se schoulí do Eminy náruče. Ta ucítí chlad a ze spaní se pohne.

Na kožíšku medvídky Bobíka zůstala jedna sněhová vločka. Opatrně ji vzal a položil na koberec:

Zdroj: CORAN, Pierre. Kde zůstal medvídek Bobík?. Ilustroval Marie-José SACRÉ. Praha: Thovt, c2005. ISBN 80-903653-5-3. <https://cz.pinterest.com/>

Úkol č. 4: Ema nakreslila srnečku. Pomůžes jí vybarvit šálu? Vezmi hrací kostku, hod' a podle počtu teček na kostce vyber další pastelku.

